

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **PYRO-TECHNOLOGY, a.s. v likvidaci**
sídlem Tovární 532, Bojkovice
zastoupen JUDr. Petrem Vališem, advokátem
sídlem Pplk. Sochora 1391/4, Praha

proti
žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
sídlem nám. Strojnická 27, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2017, č.j. PPR-20826-10/ČJ-2016-990450,

takto:

- I. Rozhodnutí Policejního prezidia České republiky ze dne 11.4.2017, č.j. PPR-20826-10/ČJ-2016-990450, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Petra Valíše, advokáta, sídlem Pplk. Sochora 1391/4, Praha.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2017, č.j. PPR-20826-10/ČJ-2016-990450, kterým bylo změněno rozhodnutí Police České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 24.1.2017, č.j. KRPZ-2749-38/ČJ-2016-1500IY-JUP, tak, že byl žalobce shledán vinným ze spáchání tří namísto čtyř správních deliktů dle zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále jen „zákon o zbraních a střelivu“).
2. Jednalo se o tyto správní delikty: 1. delikt podle § 76d odst. 1 písm. d) zákona o zbraních a střelivu, kterého se dopustil žalobce jako držitel zbrojní licence tím, že v rozporu s § 39 odst. 1 písm. e) a § 58 odst. 4 tohoto zákona minimálně v době od 21.11.2014 do 26.6.2015 nezajistil podmínky ro řádné zabezpečení více než 20 kusů zbraní proti jejich ztrátě, zneužití a odcizení, neboť v rozhodnutí popsané zbraně přechovávané ve skladových objektech č. 36, 109, 110, 112, 120 a 129 v sídle žalobce na adrese Tovární 532, Bojkovice nebyly zabezpečeny dle nařízení vlády č. 338/2002 Sb., jelikož tyto objekty nebyly osazeny trezorovými dveřmi, okna a větrací prostory nebyly opatřeny pevně zabudovanými mřížemi v rozhodnutí popsaných konkrétních parametru a objekty nebyly chráněny elektronickým zabezpečovacím zařízením; mimo objekt č. 36 měly nepevné dřevěné stropy, které se v objektech č. 110 a 112 propadaly; 2. delikt podle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních a střelivu, kterého se žalobce jako držitel zbrojní licence dopustil tím, že v rozporu s § 39 odst. 1 písm. m) zákona o zbraních a střelivu nezapisoval údaje o zbraních kategorie A, na které nemá vydaný průkaz zbraně, do Centrálního registru zbraní, a to v době nejméně od 1.10.2014 do 3.12.2014; 3. delikt podle § 76d odst. 9 písm. a) zákona o zbraních a střelivu, kterého se žalobce jako držitel zbrojní licence dopustil porušením povinnosti stanovené v § 50a odst. 1 tohoto zákona tím, že neohlásil příslušnému útvaru policie nejpozději 24 hodin před zahájením přepravy přepravu 10 kusů ručního protitankového granátu vzor 75 – RPG 75 po území České republiky, přeprava byla realizována dne 8.12.2014 ze sídla žalobce z Bojkovic na střelnici Slavičín v Bzenci. Za tyto delikty byla žalobci podle § 76d odst. 10 písm. a) a § 77 odst. 2 zákona o zbraních uložena pokuta 300 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je „...nesystematické, nelogicky členěné a zejména ve výrokové části je zmatečné až nepřehledné...“, tedy nepřezkoumatelné. Podle žalobce pochybil žalovaný také tím, že zatímco prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 300 000 Kč za čtyři skutky, napadeným rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve stejné výši avšak pouze za tři skutky. Napadeným rozhodnutím tak byl porušen

zákaz změny v neprospěch žalobce dle § 90 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a žalobci byla postupem žalovaného upřena možnost podat odvolání proti této změně. Závěr žalovaného o tom, že nedostatečné zabezpečení skladů usnadňovalo odcizení nebo zneužití munice, byl pouhou spekulací, která nebyla prokázána; úvahy žalovaného o „snadno překonatelném“ zabezpečení, „běžně dostupném nářadí“ a „vynaložení velkého úsilí“ nebyly dostatečně odůvodněny. Žalobce dále namítá, že ze správního spisu není patrné, zda a kdo provedl přepravu munice; nadto závěry jsou ve vzájemném rozporu, neboť jestliže byla munice převezena a vystřelena na střelnici v Bzenci, nemohla být opětovně převezena zpět do sídla žalobce. Správní spis neobsahuje informace o unikátních sériových číslech munice. Žalobce dále uvádí, že skladoval municí shodně jako předcházející „státní“ správci skladu, a žalobce tak v souladu s § 77 odst. 1 zákona o zbraních a střelivu není za správní delikt odpovědný. Elektronická centrální evidence zbraní neplnila svoji funkci – systém neumožňoval evidenci munice podle jednotlivých typů a druhů; žalobce vedl souběžně papírovou evidenci a jeho jednání tak bylo společensky škodlivé pouze zanedbatelně. Z výsledku Ing. F. neplyne, zda a kdo provedl přepravu munice a zda vůbec k uskutečnění nenahlášené přepravy došlo; vyúčtování za pronájem střelnice neprokazuje realizaci přepravy ze strany žalobce. Skutek je navíc nedostatečně popsán – není uvedeno, jaká osoba a kdy měla přepravu munice provést, a samotná munice není blíže vymezena. Žalovaný pochybil také tím, že nevypočítal v odvolání uplatněnou námitku nepřiměřenosti uložené sankce; nedostatečně je v obou rozhodnutích odůvodněna také samotná výše pokuty. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč žalovaný zachoval výši pokuty shodnou jako v prvostupňovém rozhodnutí, přestože nově byl žalobce potrestán za spáchání tří namísto čtyř správních deliktů, což je navíc v rozporu se zásadou absorpce a asperace. Žalobce dále namítá, že žalovaný nezohlednil plynutí času mezi okamžikem spáchání správních deliktů a potrestáním žalobce.

4. Žalobce namítá také to, že žalovaný nepřihlédl k nové právní úpravě, která nabyla účinnosti dne 1.8.2017. Z předkládací a důvodové zprávy je zřejmé, že také podle zákonodárce byla stávající právní úprava nejednoznačná a jednotlivé z ní vyplývající požadavky protichůdné. Dřívější právní úprava nezohledňovala charakter RPG, RTG a obdobných výrobků, které měly povahu výbušnin a nikoli palných zbraní; proto žalobce nepochybil, jestliže skladoval tyto výrobky podle zákona o výbušninách (obdobně jako předcházející „státní“ správci skladu). Policejní orgány navíc podle žalobce zanedbaly dohled, neboť u řady skladovatelů prováděly kontrolu, avšak skladování v režimu zákona o zbraních a střelivu začalo být vyžadováno až po mimořádné události ve „vrbětickém skladu“. Žalovaný nezohlednil místní podmínky ve smyslu § 10 odst. 1 nařízení vlády č. 217/2017 Sb., o požadavcích na zabezpečení zbraní, střeliva, černého loveckého prachu, bezdýmného prachu a zápalek a o muničním skladišti (dále jen „nařízení č. 217/2017 Sb.“) – skladování probíhalo v uzavřeném areálu, který byl nepřetržitě hlídán. Požadavek žalovaného i prvostupňového správního orgánu na osazení trezorových dveří byl v rozporu s § 11 nařízení č. 217/2017 Sb. Toto nařízení § 12 odst. 3 umožňuje zastropování skladiště lehkými materiály, přestože žalovaný a prvostupňový správní orgán trvali na jiném řešení stropu. Z § 17 odst. 5 nařízení č. 217/2017 Sb. plyne to, že stavební a

technická opatření zajišťující bezpečnost muničního skladu vychází z požadavků na skladování výbušnin. Z uvedeného je podle žalobce zřejmé, že pozdější právní úprava je pro něj příznivější.

5. Žalobce tedy z uvedených důvodů navrhuje napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že výrokové části napadeného rozhodnutí o vině (výroková část I.) a o zastavení řízení (výroková část II.) žalobcem namítanými vadami netrpí. Výše pokuty ve vztahu ke správnímu deliktu dle § 76d odst. 1 zákona o zbraních a střelivu nebyla dostatečně odůvodněná, a proto pokud by napadeným rozhodnutím nedošlo k zastavení řízení o tomto správním deliktu, musel by žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému řízení; „...proto žalovaný nepřistoupil k úpravě výměry pokuty uvedeného rozhodnutí. Důvodem tak byl stav odůvodnění výměry pokuty, jak je uvedeno v rozhodnutí, který odpovídal prokázaným a odůvodněným ostatním správním deliktům i výše stanovené pokuty v dolní třetině možné maximální výměry pokuty. Žalobcem naříkaná újma z důvodu ztráty možnosti se odvolat ani zákaz změny rozhodnutí v neprospěch žalobce proto nelze prokázat...“. Podstatou správního deliktu dle § 76d odst. 1 písm. d) zákona o zbraních a střelivu je nedodržení podmínek zabezpečení zbraní a nikoli skutečná ztráta nebo odcizení zbraní. Odvolací námitky uplatněné proti prvostupňovému rozhodnutí byly podle žalovaného vypořádány. Zabezpečení zbraní bylo natolik nevyhovující, že „...proniknutí přes tehdejší zabezpečení bylo charakterizováno použitými pojmy...“. Vyvážení munice mimo sídlo žalobce bylo podle žalovaného prokázáno dostatečně. Žalobce nevedl řádnou evidenci, a proto nebylo možné uvést výrobní čísla munice; po vystřelení RPG-75 zůstane prázdné přepravní pouzdro, které lze po zalaborování nového granátu použít, a tato pouzdra byla převážena zpět. Výrobní čísla munice nejsou podle žalovaného ani povinnou součástí hlášení přepravy. Ve vztahu k výši pokuty žalovaný uvedl, že pokuta byla uložena ve spodní části možného rozpětí za situace, kdy žalovanému bylo z úřední činnosti známo, že žalobce inkasoval finanční prostředky za prodej munice. Žalovaný dále uvádí, že ruční protitankový granát RPG-75 sice obsahuje výbušninu (granát), ale ta je na cíl vystřelena, a nelze proto připustit výklad žalobce, že by se na RPG-75 vztahovala právní úprava výbušnin namísto právní úpravy zbraní a střeliva. RPG-75 odpovídá definici zbraně kategorie A dle § 4 písm. b) bodu 4. zákona o zbraních a střelivu – tomu odpovídá také položka v části druhé bodu 4. přílohy zákona o zbraních a střelivu. Po žalovaném nebylo možné vyžadovat, aby posuzoval kontrolní zjištění a odpovědnost za správní delikty podle neúčinné právní úpravy.
7. Žalovaný tedy navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta. Také žalovaný na tomto procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
9. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.); vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
10. Žaloba je důvodná.
11. Zdejší soud se musel nejprve zabývat přezkoumatelností napadeného rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího řízení. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li jeho výrok v rozporu s odůvodněním nebo rozhodnutí vůbec neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jeho důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Nesrozumitelné (a tedy i nepřezkoumatelné) je rozhodnutí, jehož odůvodnění nedává smysl či z něj nevyplývají skutkové a právní důvody, které vedly správní orgán k vydání napadeného rozhodnutí. Rozhodující je, zda rozpory ve výroku či mezi výrokem a odůvodněním mohou být odstraněny výkladem, a to ve vazbě na další části výroku a odůvodnění rozhodnutí či kontext dané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána (také) tehdy, nevypořádá-li se správní orgán s námitkami či návrhy účastníka správního řízení; z odůvodnění správního rozhodnutí musí být mimo jiné zřejmé, z jakých důvodů správní orgán k námitkám či návrhům účastníka řízení nepřihlédl, případně proč považuje námitky za liché a jaké skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí. Žádnou z uvedených vad vyvolávajících nepřezkoumatelnost napadené rozhodnutí podle zdejšího soudu netrpí.
12. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, a to z důvodu „zmatečného až nepřehledného“ výroku. Napadeným rozhodnutím byl upraven výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že nově sestával ze dvou výrokových částí. Ve výrokové části I. napadeného rozhodnutí byl žalobce nově uznán vinným ze spáchání tří správních deliktů namísto původně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedených čtyř správních deliktů a žalobci byla uložena pokuta ve shodné výši jako v prvostupňovém rozhodnutí. Podle žalovaného se žalobce nedopustil správního deliktu dle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních a střelivu a dále byl upřesněn skutek uvedený ve výrokové části I. bodu 1) prvostupňového rozhodnutí tak, že nezpevněný dřevěný strop neměl objekt č. 36. Výrokovou částí II. napadeného rozhodnutí bylo zastaveno řízení o správním deliktu žalobce dle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních a střelivu, a dále bylo zastaveno řízení o správním deliktu dle § 76d odst. 1 písm. k) o zbraních a střelivu, a to i s uvedením důvodů ve výrokové části II. napadeného rozhodnutí, které žalovaného vedly k částečnému zastavení řízení. Je pravdou, že uvedením důvodů pro zastavení řízení přímo do výrokové části II. napadeného rozhodnutí tak výroková část značně zbytněla; přesto je podle zdejšího soudu výroková část I. a II. napadeného rozhodnutí srozumitelná a je patrné, v jakých částech bylo správní řízení žalovaným zastaveno a naopak za jaké správní delikty byla pokuta uložena a jednotlivé delikty jsou precizně vymezeny. Přestože

formálně žalovaný změnil celý původní výrok prvostupňového rozhodnutí, je patrné, že ve vztahu ke správnímu deliktu dle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních a střelivu (tu žalovaný pouze opravil zjevnou chybu v psaní, neboť v prvostupňovém rozhodnutí bylo odkazováno na § 39 odst. 2 písm. m/ namísto § 39 odst. 1 písm. / zákona o zbraních a střelivu), ke správnímu deliktu dle § 76d odst. 9 písm. a) zákona o zbraních a střelivu a částečně ke správnímu deliktu dle § 76 odst. 1 písm. d) zákona o zbraních a střelivu se žalovaný ztotožnil se závěry prvostupňového správního orgánu. Proto žalovaný nepochybil, jestliže v napadeném rozhodnutí uvedl, že se prvostupňové rozhodnutí po změně výroku ve zbytku potvrzuje. Výrok napadeného rozhodnutí tedy podle zdejšího soudu je srozumitelný a tudíž i přezkoumatelný.

13. Žalobce dále namítá, že úvahy žalovaného o nedostatečném zabezpečení skladů byly pouhou spekulací. Podle § 39 odst. 1 písm. e) zákona o zbraních a střelivu byl žalobce povinen zajistit podmínky pro zabezpečení zbraní nebo střeliva proti zneužití, ztrátě nebo odcizení podle § 58 odst. 2 až 7 tohoto zákona. Podle § 58 odst. 4 zákona o zbraních a střelivu se více než 20 přechovávaných zbraní kategorie A, B nebo C nebo více než 20 000 kusů střeliva zabezpečuje v uzamčené místnosti, samostatném objektu nebo komorovém trezoru, pokud jsou chráněny elektronickým zabezpečovacím zařízením a pokud splňují technické požadavky stanovené prováděcím právním předpisem. Prováděcím právním předpisem ve smyslu § 58 odst. 4 zákona o zbraních a střelivu, který stanovil technické požadavky na objekty určené k přechovávání zbraní a střeliva, bylo v rozhodnou dobu nařízení vlády č. 338/2002 Sb., o technických požadavcích pro zabezpečení přechovávání zbraní nebo střeliva a o podmínkách skladování, přechovávání a zacházení s černým loveckým prachem, bezdýmným prachem a zápalkami (dále jen „nařízení č. 338/2002 Sb.“). Podle § 2 písm. d) nařízení č. 338/2002 Sb. se za technicky způsobilé pro účely zabezpečení uschovaných, uložených nebo uskladněných zbraní považují uzamčená místnost nebo samostatný objekt (dále jen „zvláštní objekt“), které splňují požadavky podle § 3 tohoto nařízení. Podle § 3 nařízení č. 338/2002 Sb. je zvláštní objekt vybaven trezorovými dveřmi, které splňují požadavky pro kvalifikaci trezorových dveří a komorových trezorů bezpečnostní třídy I podle České technické normy ČSN EN 1143-1 nebo celoocelovými dveřmi, které splňují požadavky 5. bezpečnostní třídy podle České technické normy ČSN P ENV 1627. Jeho stěny, stropy a podlahy jsou zhotoveny z cihel, betonových panelů nebo obdobného stavebního materiálu. Okna, světlíky, komíny, větráky, šachty a další otvory jsou opatřeny pevně zabudovanými ocelovými mřížemi s pruty o průměru nejméně 10 mm, kdy vzdálenost os prutů činí nejvíce 130 mm. Spoje prutů jsou svařeny nebo snýtovány. Od druhého nadzemního podlaží zvláštního objektu lze místo mříže použít uzavíratelné okno s celoocelovým okenním rámem pevně zabudovaným do stěny budovy se sklem, které je vybaveno bezpečnostní fólií proti průrazu s odolností nejméně 250 J, nebo sklem obdobně odolným proti průrazu a vytlačení z rámu.
14. Z protokolu o kontrole ze dne 1.6.2015, č.j. PPR-33446-7/ČJ-2014-990450, plyne, že pověřené osoby žalovaného provedly kontrolu v sídle žalobce ve smyslu § 75 zákona o zbraních a střelivu. V textové části protokolu o kontrole jsou přehledně uvedena jednotlivá kontrolní zjištění (část „kontrolní zjištění“). Stav jednotlivých objektů včetně jejich

zabezpečení byl podrobně vymezen; přílohou protokolu o kontrole byla také fotodokumentace, která je rozdělena na fotografie jednotlivých objektů. Pod každou fotografií je uvedena informace, co je na fotografii zachyceno (kupříkladu „vstup do objektu“ či „větrací otvor“). Podle zdejšího soudu fotografie jednotlivých objektů (jejich částí) odpovídají informacím o stavu objektů, jak jsou vymezeny v textové části protokolu o kontrole v části „kontrolní zjištění“. Další fotografie (barevné) pak obsahuje také „trestní spis“ č.j. KRPZ-4138/TČ-2015-150071, který je součástí správního spisu. Zdejší soud tak ve vztahu ke skutkovým zjištěním o stavu příslušných objektů a jejich zabezpečení vycházel z protokolu o kontrole a přiložené fotodokumentace. To, v jakých objektech byly RPG 75 uloženy, plyne také z podaného vysvětlení P. Z., jak je zachyceno v úředním záznamu ze dne 10.2.2015, č.j. KRPZ-4138-33/TČ-2015-150071-LZA. RPG 75 měly být uloženy v objektech č. 36, 110, 120, 128 a 129; tyto budovy pro skladování RPG 75 označil také J. P., jak je patrné z úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 19.2.2015, č.j. KRPZ-4138-62/TČ-2015-150071-LZA. V minulosti byly RPG 75 uloženy také v objektu skladu Správy státních hmotných rezerv č. 8 (podle vysvětlení J. P. také ve skladu č. 30). Ze sdělení Správy státních hmotných rezerv ze dne 3.4.2015, č.j. 02547/15-SSHR, je patrné, že přestože Správa státních hmotných rezerv spravuje v areálu ZEVETA Bojkovice, a.s. další sklady (č. 9, 30, 31, 124 a 222), ty pro skladování RPG 75 využívány nebyly. To, že vyjma skladu č. 129 nebyly v ostatních skladech nainstalovány elektronické zabezpečovací systémy, kromě protokolu o kontrole vyplývá také z podaného vysvětlení R. M., který dále uvedl, že „...*ty další sklady byly zajištěny zámkem a fyzickou ostrahou, kdy neporušenost skladů byla zajištěna fyzickou kontrolou. Ostraha objektu je nepřetržitá...*“. To, že sklady byly střeženy a přístup do nich byl omezen, plyne také z podaného vysvětlení J. P., který sdělil, že měl klíče od skladů umístěny v trezoru v jeho kanceláři a klíče od trezoru byly umístěny na vrátnici; a dále uvedl, že „...*kniha půjčování klíčů do těchto skladů není, ale není prostě možné se ke klíčům nijak dostat...*“.

15. Podle zdejšího soudu tak ze správního spisu dostatečně vyplývá, že žalobce podmínky stanovené v § 58 odst. 4 zákona o zbraních a střelivu a § 3 nařízení č. 338/2002 Sb. nesplnil. To, že žalobce zajišťoval ostrahu objektů jiným způsobem (nepřetržitá ostraha určeným pracovníkem), nic nemění na tom, že žalobce podmínky skladování střeliva dle zákona o zbraních a střelivu nesplnil. Podle § 76d odst. 1 písm. d) zákona o zbraních a střelivu se držitel zbrojní licence skupiny A až J dopustí správního deliktu tím, že nevytvoří podmínky tak, aby zbraň nebo střelivo byly zabezpečeny proti zneužití, ztrátě nebo odcizení způsobem uvedeným v § 58 odst. 2 až 7 tohoto zákona. Správní delikt dle § 76d odst. 1 písm. d) zákona o zbraních a střelivu je tedy konstruován jako ohrožovací správní delikt a nebylo nutné, aby žalovaný prokazoval, zda k odcizení nebo zneužití munice z důvodu nedostatečného zabezpečení došlo. Potencialita zneužití, ztráty nebo odcizení skladovaného materiálu dostatečně vyplývala z fotodokumentace v návaznosti na § 58 odst. 4 zákona o zbraních a střelivu a § 3 nařízení č. 338/2002 Sb. V tomto kontextu tedy úvahy žalovaného i prvostupňového správního orgánu o „snadno překonatelném“ zabezpečení s využitím „běžně dostupného nářadí“ bez „vynaložení velkého úsilí“ byly srozumitelné a nebylo třeba je dále rozvádět. To, že byl žalobce v dobré víře, neboť předchozí veřejnoprávní subjekty sklady využívaly dlouhodobě obdobným způsobem, nemohlo

žalobce zbavit odpovědnosti – a to ani dle § 77 odst. 1 zákona o zbraních a střelivu – za správní delikt dle § 76d odst. 1 písm. d) zákona o zbraních a střelivu. Žalobce byl podnikající právnickou osobou a byl povinen dodržovat zákonem stanovené podmínky skladování munice.

16. Podle žalobce není z napadeného a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí zřejmé, zda a kdo provedl přepravu munice. Z listin žurnalizovaných ve správním spisu plyne (objednávka, e-mailová komunikace, vyúčtování), že žalobce si na den 8.12.2014 objednal střelnici z důvodu střelby 10 kusů RPG 75. Z podaného vysvětlení Ing. F., jak je zachyceno v úředním záznamu ze dne 19.2.2015, č.j. KRPZ-4138-58/TČ-2015-150071-LZA, pak plyne, že přeprava RPG 75 na střelnici byla realizována žalobcem svépomocí a pravděpodobně bez ohlášení. Podklady ve správním spisu tedy podle soudu dostatečně osvědčují závěr žalovaného o tom, že žalobce dne 8.12.2014 přepravoval na střelnici v Bzenci 10 kusů RPG 75.
17. Podle § 50 odst. 1 zákona o zbraních a střelivu může zbraň kategorie A, B nebo C nebo střelivo do této zbraně podnikatel v oboru zbraní a střeliva přepravovat za účelem vývozu z území České republiky, dovozu na toto území nebo tranzitu přes toto území pouze na základě povolení. Podle § 50a odst. 1 zákona o zbraních a střelivu je podnikatel se zbraněmi kategorie A, B nebo C nebo střelivem do těchto zbraní povinen příslušnému útvaru policie ohlásit nejpozději 24 hodin před zahájením přepravy, nejpozději však do dvanácté hodiny posledního pracovního dne před zahájením přepravy, přepravu více než 100 zbraní, více než 200 000 kusů střeliva nebo jakéhokoliv množství munice po území České republiky. Tuto povinnost nemá, pokud již má na přepravu těchto zbraní nebo střeliva vydáno povolení přepravovat zbraň nebo střelivo podle § 50 zákona o zbraních a střelivu. Hlášení se podává na předepsaném tiskopise, musí doprovázet zbraň kategorie A, B nebo C nebo střelivo do těchto zbraní až do místa jejich určení a musí být předloženo na požádání příslušným orgánům. Hlášení obsahuje a) osobní údaje nebo údaje identifikující právnickou osobu, která uskutečňuje prodej nebo předání, b) osobní údaje nebo údaje identifikující právnickou osobu kupující, nabývací nebo vlastníci zbraň nebo střelivo, c) adresu místa, na které bude zbraň nebo střelivo zasláno nebo dopraveno, d) druh zbraní kategorie A, B nebo C nebo střeliva do těchto zbraní, které budou přepravovány, a jejich počet, e) datum zahájení a ukončení přepravy, f) trasu přepravy, g) druh dopravy, údaje o dopravci, včetně čísla zbrojní licence, identifikační údaj dopravního prostředku, zejména lokalizační údaje a registrační značky, které umožní policii nepřetržité sledování jeho aktuální polohy, a spojení na obsluhu dopravního prostředku nebo na osobu odpovědnou za přepravu zbraní kategorie A, B nebo C nebo střeliva do těchto zbraní a h) způsob zabezpečení přepravy. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobce byl povinen hlásit přepravu munice; v rámci hlášení však nebyl povinen uvádět čísla šarží munice. Ze sdělení Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 24.2.2015, č.j. KRPZ-4138-64/TČ-2015-150071-LZA, vyplývá, že u žalobce nebyly evidovány záznamy o transportech zbraní nebo munice. Pak tedy zdejší soud dává zapravdu žalovanému, že žalobce nedostál ohlašovací povinnosti ve smyslu § 50a odst. 1 zákona o zbraních a střelivu.

18. Správním spisem (č.l. 117 „trestního spisu“ sp.zn. KRPZ-4138/TČ-2015-150071) prochází listina „RPG – 75 Kobylka (reaktivní protitankový granát vz. 75)“, která obsahuje základní údaje o RPG 75; mimo jiné údaje o tom z jakých částí RPG 75 sestává – z odpalovacího pouzdra, spalovací komory a kumulativní střely. Z podaných vysvětlení jednotlivých zaměstnanců žalobce (či zaměstnanců dalších subjektů „ZEVETA“ holdingu) je patrné, že žalobce byl schopen zpracovat i zbytkové části munice, a proto podle soudu žalovaný nepochybil, jestliže správní delikt dle § 76d odst. 1 písm. a) zákona o zbraních a střelivu vymezil tak, že realizace dopravy munice neproběhla pouze na střelnici v Bzenci, nýbrž také zpět do sídla žalobce. Pro vymezení skutku nebylo podle soudu významné, jaký konkrétní pracovník žalobce (či jím pověřená fyzická osoba) přepravu realizoval.
19. Namítá-li žalobce, že vedl evidenci „v papírové podobě“ a navíc centrální registr zbraní neumožňoval evidenci munice podle jednotlivých typů a druhů a jeho jednání tak bylo pouze zanedbatelně společensky škodlivé, nedává mu soud zapravdu ani v této žalobní námitce. Podle § 39 odst. 1 písm. m) zákona o zbraních a střelivu je držitel zbrojní licence skupiny A až J povinen zapisovat údaje o zbraních kategorie A, B nebo C a střelivu do těchto zbraní, na které nemá vydán průkaz zbraně, a černém loveckém prachu, bezdýmném prachu a zápalkách do centrálního registru zbraní. Z podaných vysvětlení, jak jsou zachycena úředními záznamy, které procházejí správním spisem (kupř. Ing. F.), vyplývá, že žalobce nezadával žádné informace do centrálního registru zbraní, a to ani v omezeném rozsahu, neboť podle jeho názoru na něj povinnosti plynoucí ze zákona o zbraních a střelivu nedopadaly. Žalobce elektronickou evidenci začal vést až po provedené kontrole a je tak zřejmé, že postupoval v rozporu s § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních a střelivu. Skladování zbraní a střeliva – včetně jejich evidence – je nepochybně natolik rizikovou činností, že pochybení při vedení evidence bude zřídka zanedbatelně škodlivé co do společenské nebezpečnosti.
20. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení Ing. F. ze dne 19.2.2015, č.j. KRPZ-4138-58/TČ-2015-150071-LZA, soudu vyplývá, že Ing. F. - jako vedoucí technického úseku a člen představenstva žalobce – uvedl mimo jiné, že RPG 75 byly skladovány do roku 2013 ve skladech Správy státních hmotných rezerv v areálu žalobce a ve skladu výbušnin žalobce; po roce 2013 byly RPG 75 přesunuty do skladů výbušnin v areálu žalobce. Ing. F. uvedl, že RPG 75 byly od Armády ČR pořízeny jako nefunkční zboží, které „... bylo pořízeno za účelem použitelnosti kovových částí pro účely přelaborace. Proto bylo označeno jako polotovár, který vstupuje do procesu výroby a je z něho vyrobeno nové funkční zboží...“. Na dotaz, zda byla vedena kniha zbraní kategorie A, Ing. F. uvedl, že kniha zbraní byla vyhotovena až po provedení kontroly žalovaným, neboť do provedení kontroly byl RPG 75 považován za polotovár vstupující do výroby. To, že RPG 75 skladoval a evidoval žalobce jako výbušninu, zdůvodnil Ing. F. tak, že jako výrobce a zpracovatel výbušnin podléhal žalobce doзору orgánů státní báňské správy, a proto ke skladovanému materiálu žalobce přistupoval jako k výbušninám. Ze sdělení Ing. F. dále plyne, že od roku 2010 do roku 2014 byla prováděna průběžná přelaborace (na RTG, resp. na RTG 75 MP) a delaborace RPG 75. Také z vysvětlení R. M. (úřední záznam ze dne 4.3.2015, č.j. KRPZ-4138-71/TČ-2015-150071-LZA) je patrné, že kniha zbraní kategorie A začala být vedena až po provedené kontrole, neboť žalobce k RPG 75 přistupoval jako k výbušnině. Ze sdělení

Ministerstva obrany ČR ze dne 23.2.2015, č.j. MOCR 3065-1/2015-8201, je zřejmé, že armádou prodávané zboží (RPG 75) „...je pro AČR nepotřebné a vyřazené, jeho funkčnost se neověřuje...“.

21. Podle § 1 odst. 3 písm. c) zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě (dále jen „zákon o výbušninách“), se tento zákon nevztahuje na střelivo, pyrotechnické výrobky a vojenskou munici. V poznámce pod čarou toto ustanovení odkazuje mimo jiné na zákon o zbraních a střelivu. Podle § 2 odst. 1 zákona o zbraních a střelivu jsou druhy zbraní a střeliva vymezeny v příloze zákona. Podle bodu 4. části druhé přílohy zákona o zbraních a střelivu mezi druhy střeliva patří munice, což je souhrnné označení pro ruční a jiné granáty, střely do pancéřovek a tarasnic, dělostřelecké střelivo, pumy, torpéda, řízené a neřízené rakety, kazetovou (kontejnerovou) munici, miny, pyropatrony, výmetné klamné cíle, pyrotechnické imitační prostředky, signální a osvětlovací prostředky, nástražná výbušná zařízení včetně zařízení pro dálkový odpal; za munici se považují též její hlavní části, kterými jsou dělostřelecké střely a nábojky, rozněcovače, zapalovače a iniciátory. V kontextu technického popisu RPG 75, který obsahuje listina „RPG – 75 Kobylka (reaktivní protitankový granát vz. 75)“, není podle soudu pochyb o tom, že RPG 75 bylo možné podřadit pod munici ve smyslu přílohy zákona o zbraních a střelivu. Obdobně K. K. (úřední záznam ze dne 3.3.2015, č.j. KRPZ-4138-67/TČ-2015-150071-LZA) při podání vysvětlení uvedl, že RPG 75 je specifikován jako granát.
22. Žalobce již v průběhu správního řízení tvrdil, že RPG 75 byly nefunkční, a proto je evidoval jako polotovar, na který se vztahoval pouze zákon o výbušninách. Kupříkladu z podání vysvětlení P. Z. plyne, že RPG 75 byly zakoupeny k přelaboraci a následnému prodeji, neboť výrobek „měl své chyby“; obdobně to uvedla také M. S. a K. K. Přestože je patrné, že RPG 75 nebyly spolehlivé a zcela funkční a záměrem žalobce bylo přelaborování RPG 75 za účelem navýšení jejich hodnoty a jejich následný prodej, nemění tyto skutečnosti nic na vázanosti žalobce zákonem o zbraních a střelivu, neboť na RPG 75 bylo nutné stále nahlížet jako na munici. Nelze souhlasit se žalobcem ani v tom, že by orgány státní báňské správy na RPG 75 nahlížely jako na výbušniny. P. K., báňský inspektor Obvodního báňského úřadu pro území krajů Jihomoravského a Zlínského, uvedl, že o skladování RPG 75 v areálu žalobce se dozvěděl od příslušníka Policie ČR v prosinci 2014, přestože od 1.1.2012 prováděl kontrolu žalobce v rámci nakládání s výbušninami. K charakteristice RPG 75 uvedl, že RPG 75 nepatří mezi výbušniny, a budovy, kde byly RPG 75 skladovány, byly muničními sklady v režimu zákona o zbraních a střelivu. Ani protokoly – včetně závěrečného protokolu ze dne 1.11.2013, vyhotovené pověřenými pracovníky Obvodního báňského úřadu pro území krajů Jihomoravského a Zlínského, které procházejí správním spisem, neprokazují, že by na RPG 75 bylo ze strany Obvodního báňského úřadu nahlíženo jako na výbušniny. Kupříkladu z protokolu Obvodního báňského úřadu pro území krajů Jihomoravského a Zlínského ze dne 20.6.2013 plyne, že „...areál je rozložen na ploše cca 42 ha v členitém lesnatém terénu rozkládajícím se ve třech údolích severovýchodně od Bojkovic. Jsou zde rozmístěny skladovací a výrobní objekty výbušnin. Jedná se o samostatné zděné domky v předepsaných „výbušninářských“ vzdálenostech s určenou maximální obložností, které jsou na základě

nájemních smluv pronajmuty jednotlivým provozovatelům – ZEVETA Machinery a.s., ZEVETA Ammunition a.s. a SSHR...“. Také popisy jednotlivých objektů areálu, jak jsou v protokolu uvedeny, se týkají pouze nakládání s výbušninami. Na žalobce tedy dopadaly povinnosti – mimo jiné povinnost elektronické evidence – vyplývající ze zákona o zbraních a střelivu.

23. Žalobce dále namítá, že žalovaný nepřihlédl k nové právní úpravě, která je pro žalobce příznivější. Povinnost zohlednit ve správním trestání pozdější příznivější právní úpravu plyne přímo z ústavního pořádku (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod). Je pravdou, že nařízení č. 338/2002 Sb. bylo nahrazeno nařízením vlády č. 217/2017 Sb., které stanoví v části čtvrté odlišné požadavky – mimo jiné – na skladování munice. Toto nařízení ale nabylo účinnosti až dne 1.8.2017 (a schváleno bylo dne 10.7.2017), zatímco žalovaný napadené rozhodnutí vydal dne 11.4.2017 (tedy ještě před nabytím účinností tohoto nařízení a dokonce i před jeho schválením). Za této situace nebylo namístě, aby žalovaný posuzoval, zda toto nařízení představuje pro žalobce příznivější právní úpravu ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, neboť v době, kdy žalovaný ve věci rozhodoval, toto nařízení ještě neexistovalo. Podle soudu nebylo ani na místě, aby žalovaný k tomuto nařízení (resp. k připravovanému znění) jakkoli přihlížel, neboť v době jeho rozhodování ještě nebylo ani schváleno a nebyl tak jasný ani text tohoto nařízení. Ani tato námitka tedy nebyla shledána důvodnou.
24. Podle žalobce pochybil žalovaný také tím, že zachoval výši pokuty stanovenou prvostupňovým správním orgánem, přestože nově byl žalobce uznán vinným ze spáchání pouze tří namísto původních čtyř správních deliktů. Zdejší soud dává zapravdu žalobci, že při souběhu správních deliktů se uplatní zásada absorpční – tedy že dojde k uložení trestu za nejprísněji postižitelný delikt a ostatní správní delikty jsou zohledněny jako přítěžující okolnosti. Jestliže tedy v daném případě žalovaný odkázal ve vztahu k výši uložené pokuty na prvostupňové rozhodnutí, aniž by zohlednil, že nově byl žalobce uznán vinným ze spáchání pouze tří správních deliktů, pochybil. Pokud neuvedl žádné úvahy o výši pokuty, přestože se změnil počet deliktů, za něž byla ukládána, je jeho rozhodnutí ve vztahu k uložené pokutě nepřezkoumatelné. Na žalovaném tedy bude, aby v souladu se zásadou absorpce řádně odůvodnil, proč je uložená pokuta za tři delikty stanovena ve shodné výši jako byla za delikty čtyři, nebo aby výši pokuty změnil.
25. Soud se se žalobcem ztotožnil i v tom, že se žalovaný (ani prvostupňový orgán) nezabývali majetkovou situací žalobce a neřešili, zda může být pro žalobce uložena pokuta likvidační. Likvidační pokutou je přitom taková pokuta, která je způsobilá pachateli sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008-133). V daném případě není ze žádného z obou rozhodnutí zřejmé, zda správní orgány majetkovou situaci žalobce zjišťovaly, ani jak ji v uložené pokutě promítly. I v této otázce je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

26. Naopak se soud neztotožnil se žalobním tvrzením, že se prvostupňový správní orgán nezabýval okolnostmi, následky a závažností správních deliktů. Jeho úvahy, byť stručné, jsou uvedeny v závěru prvostupňového rozhodnutí. Rovněž soud neshledal důvodnou námitku, že měla být při uložení pokuty zohledněna doba, která uplynula mezi spácháním deliktů a vydáním rozhodnutí. V daném případě se totiž podle názoru soudu nejednalo o dobu natolik dlouhou, aby se měla projevit v uložení pokutě; prvostupňové rozhodnutí bylo totiž vydáno v lednu 2017 (napadené rozhodnutí pak v dubnu 2017) a delikty byly žalobcem spáchány od konce roku 2014 do poloviny roku 2015. Doba necelých dvou let pak není natolik nepřiměřená, aby měla být zohledňována při ukládání pokuty.

V. Závěr

27. Zdejší soud proto napadené rozhodnutí zrušil jako nepřezkoumatelné dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a věc dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrací žalovanému k dalšímu řízení. V navazujícím řízení bude při respektování shora uvedeného právního názoru zdejšího soudu na žalovaném, aby správně aplikoval zásadu absorpce při ukládání pokuty a tu řádně odůvodnil i ve vztahu k majetkové situaci žalobce. Nezbytnost zrušení prvostupňového rozhodnutí zdejší soud neshledal, neboť zjištěná vada může být odstraněna v řízení odvolacím.

VI. Náhrada nákladů řízení

28. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Podle obsahu soudního spisu náklady spočívají v zaplaceném soudní poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč společně se třemi úkony právní služby (převzetí věci a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky) po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, společně (vyjma zaplaceného soudního poplatku) s částkou odpovídající DPH, neboť zástupce je jejím plátcem, tj. 3 000 Kč + 12 342 Kč = 15 342 Kč. Návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku soud nevyhověl, a proto žalobci náhradu za uhrazený soudní poplatek spojený s návrhem na přiznání odkladného účinku nepřiznal. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9.1.2019

David Raus v.r.
předseda senátu